

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Ora et labora!

Ezernégyszázhetvenhat éve, 547. március 21-én halt meg Nursiai Szent Benedek, Európa védőszentje, a bencés rend alapítója. 1964-ben VI. Pál pápa a nyugati keresztény szerzetesség alapítójaként és az európai szellemiség alakítójaként Európa védőszentjévé nyilvánította.

Nursiai Szent Benedek életútját csak Nagy Szent Gergely pápa leírásából ismerjük, aki az itáliai szentek életét bemutató Dialógusok második könyvében vetette papírra. E szerint Benedek 480 körül született a közép-itáliai Nursiában (ma: Norcia, Olaszország)

gazdag és előkelő nemesi család sarjaként. Húga – egyes történelmi források szerint az ikertestvére –, Szent Skolasztika szintén Istennek szentelte életét, mindenben támogatta fivérét, ma ő a Benedek-rendi zárdák és apácáik védőszentje. Benedeket szülei hivatalnoknak szánták, ezért tizenöt éves korában Rómába küldték tanulni, hogy jogi tanulmányokat folytasson.

Azonban a barbár gótok által megszállt városban szembesült az emberi kegyetlenséggel és erkölcstelenséggel, és megelégedte a világi hívságokat is, ezért tanulmányait félbehagyva a Szabin-hegyekben található Enfide (Affile, Olaszország) városkában telepedett le, a Subiacóhoz közeli barlangban, messze a világtól, ahol teljes aszkézisben kezdte meg új életét. Az I. Gergely pápa által írt életrajz kevés említést tesz erről a három évről, csak az bizonyos, hogy Benedekre már nem ifjúként, hanem Isten embereként hivatkozik. Egyes források ezen időszak során számtalanszor esett kísértésbe, amelyet úgy tudott leküzdeni, hogy tövisbokorba vetette magát.

A magányosan töltött évek után nagy tisztelettel tekintettek rá a környék lakói, egyre több tanítványa lett, olyannyira, hogy a szomszédos Vicovaróban található apátság

vezetőjének halála után felkérték apátnak. Benedek jól ismerte a kolostor életét és fejelemét, tisztában volt azzal, hogy mindez eltér az ő felfogásától és talán nem lesz felhőtlen az együttélés, végül mégis elfogadta az ajánlatot. Sejtelmébe beigazolódott, hiszen szigorú vezetése miatt egyre nagyobb lett az elégedetlenség a rend tagjai között, míg egy nap életére törtek. A legenda szerint megpróbálták megmérgezni az italát, azonban ő a kereszt jelét rajzolva áldást kért a pohárra, amely összetört. Ezután visszatért Subiacóba, ahol hamarosan új tanítványok vették körül, akiket a hagyományoknak megfelelően tizenkettesével, élükön egy-egy apáttal tizenkét kisebb kolostorba telepített. A tizenharmadikban ő gyűjtötte maga köré a noviciusokat és magának tartotta fenn a kolostorok irányítását.

A környék papsága egyre ellenségesebben és féltékenyebben szemlélte a Benedeket övező tiszteletet, ezért mérgezett kenyeret küldtek neki. Ő egy újabb csoda révén menekült meg: egy holló, amely rendszeresen csipegetett kenyereiből, elragadta Benedek kezéből a mérgezett ételt.

A hagyomány szerint követőivel 529 körül a Róma és Nápoly között lévő Monte Cassino hegyén álló erődítmény romjaiba menekültek, ahol Benedek megalapította az első bencés rendi kolostort, egyben megvetette a nyugati szerzetesség alapjait is.

Itt fogalmazta meg hetvenhárom fejezetből álló rendi szabályzatát, a Szent Regulát, amely 540-ben nyerte el végleges formáját és rövid idő alatt elterjedt.

Benedek eszménye a szemlélődés és a cselekvés egysége volt, ezért is lett jelmondata az „Ora et labora”, azaz „Imádkozz és dolgozz”. Az életjobbítást az egyéni önmegtagadás helyett a közös élet erényeivel, az alázatossággal, az engedelmisséggel, a szeretettel és a tisztelettel akarta elérni.

A szerzetesek legfőbb kötelességévé a liturgiát (közösségben végzett imádság), a lectio divinát (lelki épülést szolgáló olvasmányok) és a munkát jelölte ki.

„Szent Benedek műve, különösen Regulája, spirituális kovászként hatott, amely az évszázadok során hazája és kora határain jóval túlmutatva megváltoztatta Európa arculatát” – mondta 2008-ban, a nursiai szentről tartott katekézisében XVI. Benedek pápa.

Szent Benedek a hagyomány szerint 547. március 21-én Monte Cassinóban halt meg lázas betegségben, ugyanabban az évben, mint testvére, Szent Skolasztika, ereklyéiket a franciaországi, a Loire partján fekvő Saint-Benoit-sur-Loire kolostorában őrzik. Halála napját előre megmondta szerzeteseinek.

Benedek égi születésnapját a IX. századtól március 21-én, Galliában ismeretlen okok alapján július 11-én ünnepelték.

1220-ban avatta szentté III. Honoriusz pápa, s mérgezések, tűzvész, varázslás, láz, vese-, fog- és epebetegségek ellen könyörögtek hozzá, emellett a haldoklók, az iskolás gyermekek, bányászok, barlangkutatók, rézmetszők patrónusa. 1964-ben a II. világháborúban lerombolt, majd újjáépített Monte Cassino-i apátságban VI. Pál pápa Benedeket Európa védőszentjévé nyilvánította. Ünnepe a nagyböjtből kiemelve tehát július 11-re tették át:

*„Istenünk, te Szent Benedek apátot az istenszolgálat iskolájában kiváló mesterré titted. Add, kérünk, hogy az irántad való szeretetet mindennél többre becsüljük, és szárnyaló szívvel járjunk parancsaid útján.
A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön örökké. Ámen.”*
(Forrás: internet)

Szent Tamás apostol

szent Tamásra, a „hitetlen” apostolra, a töprengő és kételkedő emberre emléke-zünk liturgikus ünnepén, július 3-án. Az apostollal kiálthatjuk újra és újra: „Én Uram, én Istenem!” Ő a legemberibb tanítvány, mintha mindannyiunk ösképe lenne.

Ezen a napon a Didimusznak is nevezett Szent Tamást ünnepeljük. János evangéliu-ma többször is említi őt a Jézus dicsőségével kapcsolatos misztériumokkal összefüggés-ben. Képes a nagylelkű nekibuzdulásra: Lá-zár halálakor például ő biztatja a tanítványo-kat, hogy tartsanak Jézussal, akár életük árán. A hagyomány szerint Tamás Perzsiá-ban és India nyugati partjainál hirdette az evangéliumot, és ott is halt mártírhalált: a malabár keresztények őt tartják egyházuk megalapítójának. A mai evangélium a húsvét utáni napok történéseiben állítja elénk Ta-mást. Húsvét estéjén Jézus megjelenik az utolsó vacsora termében összegyűlt tanítvá-nyoknak. Tamás azonban nincs közöttük. Azt mondhatjuk, hogy vele együtt nincsenek jelen mindazok (köztük mi sem), akik attól a naptól kezdve hallhatták a feltámadás evan-géliumát az apostolok jóvoltából. Tamás azonban nem hisz a többi tanítványnak, ami-kor elmesélik, mi történt. Tamás számára – és nem ő az egyetlen – elképzelhetetlen a visszatérés a halottak birodalmából. Felfog-hatatlan, hogy egy keresztre feszített ember új életre keljen. A következő vasárnap Jézus újból visszatér, és üdvözlí őket. Ekkor így szól Tamáshoz: „ne légy hitetlen, hanem hívó!”, és arra biztatja, hogy ujjával érintse meg a tenyerét, és tegye a kezét az oldalán lévő sebbe. Tamás ebben a pillanatban térdre veti magát, és megvallja hitét: „Én Uram, és Istenem!” Nem annyira Tamás érinti meg Jézus sebeit, sokkal inkább Jézus szavai

érintik és indítják meg Tamás szívét. Talán mindegyikünkben van egy kicsi Tamásból. Főleg amikor nehézségeink vannak, kétsé-gek közt őrlődünk, szenvedünk, mert nem vagyunk képesek hinni, fáj, hogy képtelenek vagyunk szeretni, belefáradtunk a reménybe. Mindez azonban valamiképpen közelebb visz bennünket a hithez. Jézus vasárnapról vasárnapra visszatér hozzánk, és azt mondja: „Boldogok, akik nem látnak, mégis hisz-nek.” Szavai – ha engedjük, hogy megérint-sék a szívünket – elegendőek ahhoz, hogy higgyünk.

A hagyomány szerint az egész világot be-járta és hirdette az evangéliumot, nemcsak Palesztinában, de Egyiptomban, Mezopotá-miában és Indiában is alapított keresztény közösségeket. A vértanúság is Indiában lett osztályrésze, Melipur város kormányzójának felesége és fia keresztény hitre térítéséért börtönbe zárták, kínzásokat szenvedett, majd végül lándzsával átszúrták.

A hagyomány szerint azoknak a Tamás-keresztényeknek az ősei, akik Indiában még ma is élnek, eltemették Tamás holttestét, majd 230 körül a szír keresztények ereklyéit a maguk városába, Edesszába vitték. Később az itáliai Ortonába került. Attribútumai az öv, a mérőléc és a tör vagy lándzsa, amivel leszúrták.

(Forrás: internet)

Párbeszéd egy másfél évessel

Egy másfél éves gyerek társaságában vigyázni kell, mit és hogyan mond ki az ember. Könnyen megeshet ugyanis, hogy egy elharapott félmondatunkat hetekig hallgathatjuk véget nem érő ismétlésben csemeténk jóvoltából. Így jártam én is, amikor a fiam már-már az örületet súroló autóimádatára reagálva ezt találtam mondani: ennek nincs teteje, tehát kabrió. Azóta pedig nem volt olyan nap, sőt talán óra sem, amikor ne kellett volna megmondanom valamiről, hogy van-e teteje.

A kérdések eleinte az autókra korlátozódtak: a fiam rámutatott egyre, és nekem mondani kellett, hogy van-e teteje. Aztán a kérdésekből kijelentések lettek. Mondta, hogy ennek vagy annak az autónak nincs, és én cáfoltam vagy helyeseltem. Nem gondoltam volna, hogy az első vitáink tárgya is ez lesz. A fiam bizonyos, tetővel rendelkező autókra mutatva sorozatos cáfolataim ellenére váltig állította, hogy nincs tetejük.

Megesett, hogy olyan kitartóan szajkózta ezt a valótlanítást, míg elfáradtam, és elkövettem az egyik fő nevelési hibát: beleegyeztem, hogy ennek a dzsipnek nincs, csak vált-sunk már témát lehetőleg.

Aztán be kellett látnom, hogy nem csak az autók lehetnek kabriók, hiszen az összes motorra, biciklire, sőt még a legtöbb hajóra is elfelejtettek tetőt szerelni. Persze a gyermeki képzelet nem állhat meg egy olyan szűk kategória határánál, mint amilyen a járművéké. A virágok például minden tetőt nélkülöznek, csak úgy lengedeznek a szabad ég alatt. A játszótéri padnak sincs teteje, pedig nem egy szülő elázott már az esőben, szóval igazán lehetne. Az ott pedig egy háztető. Ér-

dekes filozófiai kérdés, hogy van-e teteje, most ebbe ne menjünk bele kisfiam. Szerinted van? Nincs, rendben, szerintem sincs...

Aztán a fiam az egyik nap felmutatott az égre, és elhangzott a mondat, amiért érdemes volt végigjátszani ezt az egészet. Az égnek ugyanis nincs teteje.

Úgy is mondhatnánk, hogy a világ egy nagy kabrió. Süt a nap, lobog a hajunk a menetszélben. Máskor meg persze elered az eső, és az arcunkba vág. Mégis, ha el tudjuk engedni magunkat, érezhetjük, mennyire szabadok vagyunk. És ezt a gyerekek sokkal inkább tudják, mint a fáradt, leharcolt szülei. Ezért is érdemes figyelni rájuk, hogy pontosan mit akarnak mondani.

Véssey Miklós

Forrás: kepmas.hu

Add Uram, hogy a mai napon teremtő és boldogító erővel tudjak azok sorába állni, akik jót tesznek, akik munkájukat és kötelességüket teljesítik, akik az emberekkel úgy érintkeznek és úgy bánnak, mint a Te gyermekeiddel!

Tartozzam én is azok közé,
akik jót tesznek,
akik irgalmasak és megértők!
Szavaim ne sötétítsék el a napot,
ne mondjak rosszat, és ne
sebezzen meg senkit!
Ne mondjak valótlanítást,
és ne vezessenek félre másokat!

Dicsérjelek szüntelen Téged,
és emeljem föl, bátorítsam azokat,
akiknek lelkére a sötétség éjjele száll!

Boldog Columba Marmion

Szuhanics Albert:

Taníts meg, Uram!

Taníts meg Uram boldognak lenni,
Tiszta szívemből, könnyen szeretni.
Szállván virágra, miként a lepkék,
Könnyen cikázva, ahogy a fecskék.

Taníts meg engem, tisztának lenni,
Vissza nem nézni, előre menni!
Letenni minden terhet és gondot,
Látni magamban a középpontot. . .

Taníts még nekem egyszerűséget,
Hogy megláthassam mindig a szépet.
Igazgyöngy legyen szellemi lényem
A hamis ékszert még meg sem nézzem!

Taníts meg engem nyugodtnak lenni,
Útra kelőktől, szép búcsút venni.
Túltenni magam, azon mi nem megy,
Erősebb szenved, okosabb enged. . .

Taníts meg engem szerelmet adni,
Nem szalmalángként, parázs maradni.
Embernek lenni, minden esetben,
Segítő erő legyen kezemben!

Hogyan tehessem? Taníts meg engem;
Új reményt adni csüggedelemben!
Mindig, mindenkor emberi szóra,
Könnyet törölni, hajlani jóra.

Taníts meg engem, tanító tettere,
Példás jellemre, hű szeretetre.
Víg mosolyt csalni bánatos arcra,
Taníts meg Uram, erre a harcra!

Gyerekszáj

☺ A félsziget egy olyan sziget,
amit nem fejeztek be teljesen.

☺ *A Nagyi azért kövér, mert tele
van szeretettel.*

☺ Amikor a Nagyinak fájnak a
fogai, egyszerűen pohárba teszi
őket.

☺ *Nekem már nincsen Nagyim,
elültettük a temetőben.*

☺ Egyszer olyan beteg voltam,
hogy 40 kiló lázam volt.

☺ *A svájci teheneket elsősorban
csokigyártáshoz használják.*

☺ Szardínia lakosait szardíniá-
nak hívják.

☺ *Az orvosok azt mondják, hogy
a halálos betegségek a legrosszab-
bak.*

☺ Amikor a kistesóm született,
akkumulátorba kellett tenni.

☺ *A leghasznosabb állat a disz-
nó. Mindene felhasználható, elejé-
ből-hátuljából hús van, a bőréből
cipő, a szőréből kefe, a nevével
meg káromkodni lehet.*

☺ Az állatkert egy szuper hely.
Olyan állatokat is lehet látni, ame-
lyek nem is léteznek.

☺ Nem vagyok megkeresztelve,
de azért be vagyok oltva.

☺ Az életbiztosítás egy olyan
pénz, amit az kap meg, aki túléli a
halálos balesetet.

Mi maradna?

Mi is tulajdonképpen a fájdalom, hogyan önthetnénk szavakba ezen érzést? Létezik ugye testi, fizikai fájdalom, melyet életünk különböző szakaszaiban mindannyian átélünk, megtapasztalunk. Testi fájdalmaink intő jelek, melyek arról árulkodnak, hogy lelkünkben megszűnt a harmónia. Az egészség nem csupán a fizikai testünk helyes működését jelenti, hanem azt, hogy testi-lelki-szellemi egységként, „egészként”, harmonikusan működünk.

Betegség akkor következik be, ha ez az egyensúly felborul, s nagy része a lélekből, vagy szellemből fakad. A fizikai testben csak a tünetek találhatók. A lelki fájdalom lehet ugyanolyan mélyreható, mint a testi, hisz ha megvágjuk ujjunkat, a seb egy idő után begyógyul, viszont lelki sebeink már sokkal nehezebben.

A hármas egység csúcán gondolatvilágunk áll, amely mint egy „irányító központ” hatással van az érzelmeinkre. Ha egy negatív érzelem kibillent bennünket az egyensúlyunkból, és ez az állapot tartósan fennáll, akkor a szervezetet átjáró energiák nem tudnak megfelelően áramlani. Elakadások, blokkok keletkeznek, amelyek szintjén az egyes szervekben, kezdetben kisebb funkciózavarok, később egyértelműen kimutatható betegségtünetek jelentkeznek, melyek figyelmeztetnek arra, hogy változtatnunk kell életmódot vagy éppen felfogást. Ha ezekre az intő jelekre szimbólumokként tekintünk, könnyen megérthetjük a lelkünkben rejlő, sokszor elnyomott problémákat. Ahogy a tudat képes megbetegíteni a testet, ugyanúgy meg is tudja gyógyítani, ha megengedjük neki, ugyanis az emberi szervezet önmagától nem betegszik meg.

Valószínűleg elgondolkodtunk már nem is egyszer azon, hogy mi értelme van a fájdalomnak, miért van rá szükség? Mindennek

megvan az értelme, a világon semmi sem hiábavaló, céltalan vagy értelmetlen. Ne féljünk, a szenvedés Isten szemében nem rosszat jelent, hanem inkább a rossztól való elszakadást: amikor mélyponton vagyunk, olyankor történik lelkünk tisztulási folyamata, akkor dolgozik bennünk a Szentlélek, s ezt követően következik be a változás, az Istenhez való közeledés, az Ő akaratának sokkal könnyebb szívvel történő elfogadása, az emberi önzőségünkől való alábbhagyás.

Henri Barbusse francia szimbolista költő, író fogalmazta meg ezen írásunk címét ihlető kérdést: „*Ha elvennék tőlünk mindazt, ami fájdalmat okoz, mi maradna?*” A keresztény ember hite a húsvét titkában, a feltámadás reményében rejlik, nagypéntek, azaz fájdalom és szenvedés nélkül pedig nincs feltámadás. „Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem juthat el az Atyához, csak általam.” (Jn. 14:6). Ha

Krisztus követői vagyunk, elengedhetetlen a fájdalom. Miképp mosolyoghatnánk el a fénylő nap sugarainak simogatásán, ha annakelőtte nem éreztük volna a sötét felhők-ből áradó hideg, elsőre kellemetlen záport?

Képesek lennénk-e jóízűen nevetni, ha sosem ejtettünk volna egy-egy, a lelkünket tisztára mosó könnyet, hogy aztán önfeledten kifejezhessük boldogságunkat?

Meg tudnánk-e igazán becsülni egy számunkra kedves tárgyat, ha abból kifogyhatatlan példány létezne, s bármikor lecserehlhetnénk azt egy hasonlóra?

Hogyan is tudnánk őszintén, tiszta szívből örülni egészségünknek, ha sohasem tapasztaltunk volna meg betegséget?

Ha elvennék tőlünk mindazt, ami fájdalmat okoz, igazán boldogok lennénk?

Fogadjuk el életünket, azt a csodálatos ajándékot, amelyben mi kiváltságos módon részesülhettünk, hiszen Isten szemében nem anyagi javaink, beosztásunk, egészségünk vagy képességeink által vagyunk értékesek,

hanem egyszerűen azért, mert vagyunk, azért, akik vagyunk, s akkor, amikor vagyunk, ugyanis bárminek az volt a fénykora, amikor mi is jelen voltunk.

Kövessük hát Krisztust, nemcsak húsvétkor, nemcsak pünkösdkor, hanem nagypénteken is: tegyük meg itt a földön mindazt, ami az Ő számára kedves, vegyük fel keresztünket, hogy eggyé lehessünk Vele a szenvedésben, s majd az azt követő dicsőségben is.

ifj. Csáky Zoltán

Dénes Ferenc:

Ami megmarad

És elmúlik minden, mit önző szíveddel itt lenn megszerettél és megcsodáltál: régi életed zilált kerete, tüskés bozótja, csalfa reménye, fájó szerelme, ábrándos álma, s a féktelen, ifjú tombolások... tavaszok, nyarak, bánatos őszyk; mind, mind elmúlnak. Sárguló lombok zizegve hullanak lábaid elé, megadva maguk...

Elhagy a barát és ellenség is elhagy... az élet minden édes melege megfagy, elszáll a nap, röppenek az évek, elnémul ajkadon az örömenek, virágillattal együtt száll el a gyermekcipős, gondtalan élet... Ifjú álmok mézédés nedűje s a férfikor dele, fénye, ereje, temérdek terve, – elmúlik mind. Ruhád kopik, az arcod ráncos lesz, sima homlokod gondok, félelmek, könnyek,

fájdalmak ekéje szántja...
görnyed a hátad és vézna lesz a tested...
nehézzé válik durva, nagy kereszted,
s ha leroskadtál kereszted alatt,
mentő kezek éretted nem nyúlnak...
S mikor mindezek végképp elmúlnak,
közeleg a leszámolás napja.
Akkor majd úgy látod, semmid sincs:
Mit viszel magaddal?
Ha minden elmúlik, mi marad neked?

Megmarad könnyed, mit másokért sírtál.
Sóhajod, mit zokogva égbe bocsátottál
betegek, bénák kórházgya mellől.
Megmaradnak az égő, hő imák,
simogató, könnytörő kezéd
elfelejtett jótéteményei...
megmaradnak vigasztalásaid, lelkedben
a lángoló, szent hit,
sebkötözésed, önfeláldozásod,
alamizsnát nyújtó forró szívjószágod. –
És lelkedben az igaz szeretet!
AZ MARAD MEG,
AMIVÉ KRISZTUSBAN LETTÉL.

Milyen szépek és jók lennének mind az emberek, ha minden este az elalvás előtt az egész nap eseményeit szemük elé idéznék és átgondolnák, mi volt a jó és mi volt a rossz.

Önkéntelenül minden nap újra megkísérli az ember, hogy megjavuljon és egy bizonyos idő elmúltával el is ér valamit. Ezt az eszközt mindenki kihasználja, nem kerül semmibe és mindenki számára elérhető. Ha ugyanis valaki nem tudná, meg kell tapasztalnia: a nyugodt lelkiismeret erőssé tesz!

Anna Frank

Szent Jakab apostol, július 25.

Szent Jakab apostol, Zebedeus fiának ünnepe. Az apostolok közül ő szenvedett először mártírhalált. Sírját Compostelában tisztelik.

Jézus a Galileai-tó partján találkozott Jakabbal és meghívta őt, hogy testvérével, Jánossal együtt kövesse. Azonnal meghallotta Jézus hívását, és követte őt. Ezzel vette kezdetét a „Nagyobbik” Jakab – megkülönböztetendő a másik Jakabtól – tanítványi küldetése. A többiekkel együtt ő sem értette meg mindig az Úr szeretetének az életére vonatkozó tervét, és akárcsak a többiek, ő is engedett a kísértésnek, hogy számon kérjen valamiféle rendszert, és abban a saját szerepét.

Valójában a tanítványság mindenekelőtt azt jelenti, hogy a mestert hallgatjuk, nem pedig azt, hogy a saját helyünket keresgéljük. Sajnos könnyű engedni a kísértésnek, hogy a saját magunk mesterei legyünk. Ez néha alattomos módon következik be, például akkor, amikor megpróbáljuk, ahogyan divatos szóhasználatlal mondják, megvalósítani önmagunkat. A tanítvány nem arra hivatott, hogy megvalósítsa önmagát, s nem is arra, hogy hirdesse a saját eszméit. A tanítványnak mindenekelőtt mesterére kell hallgatnia, hogy hasonlóná válhasson hozzá, és hogy megkaphassa tőle a küldetést, amit be kell majd töltenie.

A tanítványi lét azt jelenti, hogy szorgalmasan követjük az Urat és folytonosan figyelünk Isten szavára. Ebben az értelemben nem lehet egyszer és mindenkorra tanítvány lenni. Minden nap újra és újra el kell határozni, hogy meghallgatjuk Isten szavát, és el kell dönteni, hogy követjük. A Máté elbeszélésében szereplő epizód arra a nehézségre mutat rá, amellyel mindannyian szemben találjuk magunkat, ha követjük az Urat.

A két fiú anyjának kérése, hogy gyermekei Jézus jobbán kapjanak helyet, nem volt ártatlan, és a többiek féltékeny reakciója nem is várat magára. Jézus türelmesen helyreigazítja őket, és folytatja a tanításukat. Jakab, aki talán nem is értette meg teljes egészében Jézus válaszát, nem hagyja el, hanem követi és hallgatja őt. Kész volt elfogadni a helyreigazítást is a mestertől, amikor az ég tüzét arra akarta használni, hogy elpusztítsa vele azokat a szamaritánusokat, akik nem akarták befogadni Jézust. (vö. Lk 9, 54) A feltámadt Jézussal való találkozása és az, hogy a szívébe fogadta a Szentlelket, az evangélium tanújává teszik, egészen a vértanúságig.

A hagyomány szerint ő volt az első apostol, aki mártírhalált halt. Azon a napon Jakab ugyanabból a kehelyből ivott, mint annak idején Jézus. Élete Jézus életéhez vált hasonlatossá: feláldozta másokért. Ezt kérte tőle Ura, és Jakab a végsőkig engedelmeskedve beteljesítette a küldetést, amit Jézus rábízott.

Vincenzo Paglia

Elhunyt Henri Boulad SJ

Június 14-én Kairóban elhunyt Henri Boulad jezsuita szerzetes, lelkiségi író, akinek számos műve magyar nyelven is megjelent, valamint saját kérésére 2017 óta magyar állampolgársággal is rendelkezett. Több ízben járt Magyarországon előadást tartani; itt élő rendtársait is többször meglátogatta.

„...a test feltámadása csak akkor történhet meg, ha előtte végbement a szív feltámadása, a lélek átváltozása: egy új, a szeretetre teljesen nyitott lény megszületése.”

(Henri Boulad:

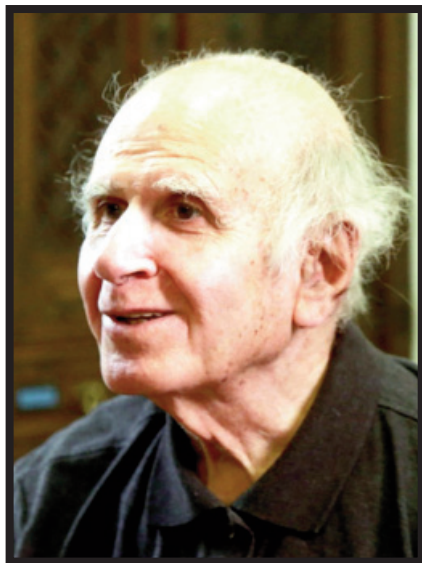
A halálban ugyanis megszületünk)

„Boulad atya már a mennyből mosolyog ránk. Ma reggel tiszta tudattal és egy cseppnyi humorral, ugyanakkor igen boldog békeességgel elhagyta Kairót, visszatért menynevei Atyjához és Mesteréhez a Titokzatos Lélek szárnyain... Isten nyugosztalja honfitársunkat!” – fogalmazott Sajgó Szabolcs SJ, a Párbeszéd Háza igazgatója, aki előadóként is több alkalommal fogadta az alexandriai jezsuita szerzetest Budapesten.

Henri Boulad SJ 1931-ben született Alexandriában, francia anyanyelvű katolikus családban, szír édesapától és olasz származású édesanyától.

Boulad 1950-ben lépett be a jezsuita rendbe, Bejrútban szentelték pappá 1963-ban. Franciaországban tanult filozófiát, Libanonban teológiát, az Amerikai Egyesült Államokban pedig pszichológiát és pedagógiát. Három doktorátust szerzett.

Visszatérve Egyiptomba az ifjúság nevelése és a szociális munka területén tevékenykedett, valamint lelkigyakorlatok vezetője lett. Felkarolta a leprásokat, mely akciójába

bevonta a fiatalokat is. Kalkuttai Teréz anyával egyetértésben sokat tett a szegényekért Egyiptomban, majd Szudánban.

„Teljesen önfeláldozásnak szentelt életéért” megkapta a francia érdemrend tisztikeresztjét. 1985-től a kairói Caritas vezetője lett, illetve alelnöke a szervezet római központjának. Gyakran tartott előadókörutakat Európában. 2007-ben magánlevélben szorgalmazta az Egyház reformját XVI. Benedek pápánál, de miután a levél kiszivárgott, bocsánatot kért az egyházfőtől. Henri Boulad ismert lelkiségi író, számos könyvét fordították le magyarra.

Henri Boulad az elmúlt években többször is arra figyelmeztetett, hogy a politikai, gazdasági és migrációs válságnál sokkal mélyebb belső krízis őrli Európát, melyből a kivezető út az evangélium alapján megélt kereszténység lehet.

„Hiszem, hogy a jó erősebb a gonosznál, a szeretet hatalmasabb a gyűlöletnél, a megbocsátás erősebb a bosszúnál.”

(Forrás:internet)

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

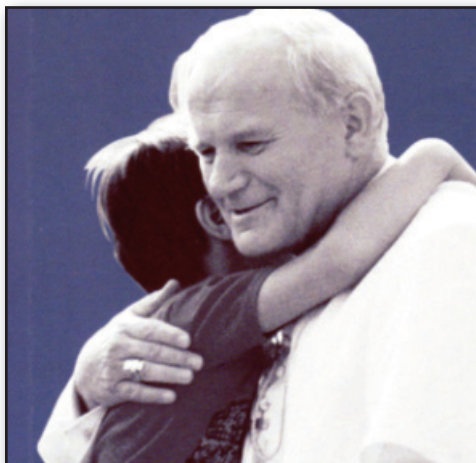
ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

Képes volt mindenkit magához ölelni

Az egyik szerdai általános audiencián egy pap fiatal nőket vezetett a Szentatya elé, akik korábban prostitúcióból éltek, de most elhatározták, hogy gyökeresen megváltoztatják az életüket. Amikor rájuk került a sor, szégyenükben valamennyien sírásra fakadtak. Könnyes szemekkel járultak a Szentatya elé. Ő pedig magához ölelte, és megáldotta őket. Karol Wojtyła képes volt mindenkit magához ölelni, tisztelettel és szeretettel. Számára minden nő és minden férfi – minden ember egyaránt fontos volt. Nem társadalmi pozíciója, foglalkozása vagy hírneve miatt. A világ kiemelkedő személyiségeivel, államfőkkel vagy egyszerű, szegény emberekkel beszélgetve mindig mindenkiben ugyanazt az emberi méltóságot ismerte fel. Számára mindenki Isten gyermeke volt.

Nem tett különbséget az emberek között

A Római Kúria dolgozói közül nagyon sokan kaptak tőle pápasága idején valami emléket névnapjuk vagy épp pappá, püspökké szentelésük alkalmából. A világi dolgozókról sem feledkezett meg, így például megválasztása után telefonált Krakkóba, és kérte, hogy az első ünnepélyes pápai szentmiséjére Rómába érkező csoportban ingyen kapjon helyet Mária asszony, az érseki palota takarítónője. Élete utolsó napján a Vatikán legjelesebb személyiségei mellett külön megemlékezett Francóról, a pápai lakosztály gondnokáról vagy Arturóról, aki évek óta fényképésze volt.

Egy sikeres műtét

Mieczyslaw Mokrzycki, a pápa másodtitkára meséli: „Egy szicíliai barátom kérte, hogy a Szentatya imádkozzon édesanyja gyógyulásáért, hogy sikerüljön a műtétje. Továbbítottam a kérést. A Szentatya misét mondott erre a szándéokra. Később a barátom egy különleges történetet mesélt el. Azon az éjszakán az anyja álmot látott. Azt álmodta, hogy a Szentatya mellette volt, és megsimogatta a fejét. A műtét után az orvos elmesélte a rokonoknak, hogy úgy érezte, mintha egy kéz vezetné. Ő nem tudta, hogy a Szentatya imádkozott a műtét sikeréért. Amikor megtudta, el akart menni a Szentatyához, hogy elmondja, hogy mit élt át. Nagyon hamar kapott időpontot.”

Az imánál semmi nem lehet fontosabb

Egyszer egy munkatársa megzavarta imádság közben, mert valami sürgős dolgot kellett elintéznie.

„Valóban olyan fontos ez az ügy?” – kérdezte a Szentatya.

„Igen, az!” – felelte nyomatékosan a munkatársa.

„Akkor – mondta nyugodt hangon a pápa – folytassuk az imádságot!”

Székelykál

Székelykál ősrégi marosszéki település, mely megőrizte székely-magyar jellegét. Orbán Balázs szavai szerint „regényesen fekvő” helyen épült. A település Nyárádszerezdától 19 km-re ÉNy-ra és Marosvásárhelytől 20 km-re ÉK-re található. Marosszentgyörgy, Székelykáltól 12 km-re, a szovátai Medve-tó mintegy 40 km-re található. Az első írásos forrás, mely említést tesz róla, a XIV. századból származik. A pápai tizedjegyzékben még Kaalként olvashatunk róla. A XVIII. században már vásártartási joggal rendelkezett.

Középkori temploma a Kripta nevű hegyen állott. 1752-ben új templomot építettek a hegy alatt, és azóta ez a templom a székelykáliai lelki központja. 2005-ben teljes felújítást eszközöltek rajta. Még a kommunista időkben is erőteljes lelki élet jellemezte az egyházközséget. A vásár- és ünnepnapok megtartása,

megszentelése mindig is fontos szempont volt a hívek számára, mellyel nagyban párosult a szentségi élet. Létszámukat tekintve a 20. század elejére 260-ra is felduzzadt, majd az országos szinten elkezdődött városiasodási program felgyorsította az elvándorlást Székelykálban is.

Mindig a templom mellett működött a katolikus iskola, mely a lelki, illetve a szellemi élet melegágyává vált. A tanító egyben a templom kántora is volt, részére az egyházközség kántortanítói lakást és földet biztosított. Ezt a lakást alakították át Simó Sándor plébánossága (1981-1985) idején plébániának. A régi plébániái lak ugyanis lakhatatlanná vált, és még ma is felújításra vár.

A filiák közül *Iszlót* népes katolikus lakja. Kezdetben Ehed filiája volt, majd a 90-es évek elejétől Székelykálhoz csatolták. A hívek lelki központja az 1912-ben épített kőtemplom, melynek szépsége és rendezettsége a híveknek az egyházuk és templomuk iránti szeretetéről tanúskodik. Minden vásár- és ünnepnap tartanak ott szentmisét, és a gyerekek vallásoktatásban is részesülnek.

Erdősinédon 1890-től van katolikus kápolna, amelyet 1983-ban újjáépítettek a lelkes és odaadó hívek jóvoltából.

Székesen, a többségében idős emberek lakta faluban, havonta egyszer van szentmise az 1970-ben épített kőkápolnában.

Iklandon egyre több a bevándorló katolikus, és ezzel a fiatal család is. Mivel részükre háznál történik misézés, egyre erősebb az igény egy kápolna építésére.

Székelykál, de még inkább a filiák ki vannak téve az elöregedés veszélyének. A gyermek kevés, a hívek többsége idős, de azért a lelkipásztori gondozást, aki bennük és közöttük az Isten országát építi, igénylik és elvárják.

A székelykáliai Sarlós Boldogasszony templom

(Forrás: internet)

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben heten részesültek:

– Tankó Hanna Zsófia, Vas Iván, Varga Dávid Attila, Rátz Ádám, Lakatos Lázár, Dénes Odett, Bedő Hanna Karina.

Szentségi házasságot három pár kötött:

– Székely Olivér – Harangozó Noémi,
Lukács Levente – Ferencz Boróka, Hen-
gán Zoltán – Bálint Orsolya.

Az Úr három testvérünket hívta haza:

– Gergely László, Lussana Guido, György Margit.

Irgalmas Jézus, adj nekik örök nyugodalmat!

Havi rendszerességgel a következő családos programokat tartjuk:

• Minden hónap első vasárnapján 11:00 órától gyerekmise, mise után pedig találkozás a családokkal a plébánián egy kis enni- innivaló mellett.

• Minden hónap negyedik péntekén este 19:00 órától a plébánián találkozó házások részére, amelyen a házasság vagy gyereknevelés témájával foglalkozunk film, előadás vagy interaktív tevékenységek keretében.

• Hétköznapi miserend változás július-augusztus hónapban:

A nyári két hónapban hétköznapiakon a következő miserend lesz templomunkban:

Hétfő, szerda, péntek – 7:00 óra.

Kedd, csütörtök, szombat – 18:00 óra.

Nyári programjaink:

– nyári tábor várja a 4-7. osztályos gyerekeket a plébánián július 27-től 30-ig, délelőttönként 9:30-13:00 óra között.

– a 4-10 éves korosztály számára evangelizációs het augusztus 21-27 között, ugyancsak a plébánián.

– szeretettel várunk minden érdeklődőt egyházközségi családos táborunkba. Festői környezetet választottunk a természetben, hogy kiléphessünk a hétköznapi napok hajtásából, és együtt tölthessünk önfeledt, stresszmentes napokat beszélgetésekkel, játékkal, kirándulással, imával. Délelőttönként külön program lesz a szülőknek és a gyerekeknek; délutánonként közös családos programok; esténként pedig esti mese, esti ima, tábortűz.

A tábor mottója: *Az Úr ajándéka a gyermek* (Zsolt 127,3).

A tábor témája: *Hogyan szeressük jól a gyermekeinket?*

Helyszín: Sugásfürdő, Benkő Vendégház.

Időpont: 2023. augusztus 31., csütörtök 18 órától – szeptember 3., vasárnap 15 óráig.

Részvételi díj felnőtteknek 300 lej. Gyerekeknek: 7 év alatt ingyen; 7-12 év között 200 lej.

Bejelentkezni az alábbi linken lehet: <https://forms.gle/4XcdcEj1B73usKLh8h> <https://forms.gle/4XcdcEj1B73usKLh8>, legkésőbb július 31-ig. A bejelentkezés csak az előleg kifizetésével lesz érvényes, ami 300 lej családonként.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ – Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

Felölös szerkesztő, tördelő: Dávid Péter.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532